

Spis 8 As 39/2008 byl spojen se spisem číslo 8 As 1/2008 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

8 As 1/2008 – 121

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **Ing. B. P.**, zastoupeného JUDr. Karolem Hrádelou, advokátem se sídlem Praha 6 – Bubeneč, Českomoravská 516/27, proti žalovanému: **Generální štáb Armády České republiky**, Praha 6, Vítězné nám. 5, v řízení o žalobách proti rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 6. 4. 2005, čj. 3-7/2005/DP-1304 a ze dne 7. 8. 2006, čj. 3-29/2005/DP-1304, o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2007, čj. 11 Ca 170/2007 - 101 a proti rozsudku téhož soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 7 Ca 257/2006 - 39,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 1/2008 a 8 As 39/2008 **se spojují** ke společnému projednání. Řízení bude nadále vedeno pod sp. zn. 8 As 1/2008.
- II. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Karola Hrádela, advokáta, na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech částku 9600 Kč a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím velitele vojenského zařízení 2784 Stará Boleslav ze dne 14. 8. 2002, čj. 201700/8/2002-2784 bylo podle § 111 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, vysloveno, že žalobce porušil při plnění služebních povinností ustanovení zákoníku práce tím, že jakožto náčelník muničního úřadu podepsal a doručil neplatné zrušení pracovního poměru (Ing. Z. M.). Následně byla vyplacena náhrada mzdy za neplatné zrušení pracovního poměru a v důsledku toho vznikla České republice – Ministerstvu obrany škoda ve výši 75 858 Kč. Žalobce

byl s poukazem na § 107 odst. 2 a § 110 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb. uznán povinným zaplatit částku 35 180 Kč. V odůvodnění tohoto správního rozhodnutí je především poukázáno na to, že neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru Ing. M. (občanského zaměstnance) byla dána porušením § 53 odst. 2 zákona č. 65/1965 Sb. zákoníku práce (nedodržení lhůty pro okamžité zrušení pracovního poměru) a § 59 odst. 2 zákoníku práce (nedostatek nutného předchozího souhlasu odborového orgánu).

Rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 24. 9. 2002, čj. 64826/9-2002-1304, bylo zamítnuto odvolání žalobce a citované rozhodnutí ze dne 14. 8. 2002 bylo potvrzeno.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2003, čj. 38 Ca 751/2002 - 48 bylo k žalobě Ing. B. P. uvedené rozhodnutí ze dne 24. 9. 2002 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 6. 4. 2005, čj. 3-7/2005/DP-1304 bylo vysloveno, že se odvolání vyhovuje a rozhodnutí velitele VZ 2784 Stará Boleslav ze dne 14. 8. 2002, čj. 201700/8/2002-2784 se mění, a to tak jak je blíže uvedeno ve výroku tohoto správního rozhodnutí (došlo v podstatě jen k upřesnění formulace této části rozhodnutí).

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006, čj. 11 Ca 145/2005 – 57 bylo toto rozhodnutí ze dne 6. 4. 2005 zrušeno. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, čj. 8 As 30/2006 – 88 byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2006 zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem městského soudu ze dne 18. 10. 2007, čj. 11 Ca 170/2007 – 101 bylo opětovně rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 6. 4. 2005 zrušeno. Proti tomuto (posledně uvedenému) rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, která byla vedena pod sp. zn. 8 As 1/2008.

Rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 7. 8. 2006, čj. 3-29/2005/DP-1304 obsahuje obdobný výrok i odůvodnění jako rozhodnutí ze dne 6. 4. 2005, (aniž by reagovalo na právní závěry v předchozím rozsudku městského soudu), přičemž správní orgán vycházel z toho, že bylo nutno vydat toto nové správní rozhodnutí, neboť kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 9. 3. 2006 nemá odkladný účinek. Na základě další žaloby rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2008, čj. 7 Ca 257/2006 – 39 bylo rozhodnutí ze dne 7. 8. 2006 zrušeno. I proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, která byla vedena pod sp. zn. 8 As 39/2008.

Vzhledem k tomu, že u obou těchto kasačních stížností se jedná o správní rozhodnutí, které spolu skutkově souvisí, navíc jde o stejné účastníky řízení, byly věci doposud vedené pod sp. zn. 8 As 1/2008 a 8 As 39/2008 spojeny ke společnému projednání (viz § 39 odst. 1 s. ř. s.).

V kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 18. 10. 2007 žalovaný (stěžovatel) zejména uvedl:

I nadále je toho názoru, že žalobou napadené správní rozhodnutí je správné a bylo vydáno v souladu se zákonem č. 221/999 Sb. V tomto rozhodnutí je zcela zřetelně stanoveno, jaké povinnosti žalobce porušil (neplatně zrušil pracovní poměr aniž by dbal stanoviska ředitele VÚPZ MO či právníka útvaru), na základě jednání žalobce došlo ke vzniku škody. Záležitost je řešena od roku 2002. Žalovaný poskytl veškerý spisový materiál v originále Městskému soudu

v Praze a proto tvrzení tohoto soudu, že spis neobsahuje žádný důkazní materiál, neobstojí. Je možné, že se nachází pod jinou spisovou značkou, či u Nejvyššího správního soudu, který taktéž ve věci několikrát rozhodoval. Žalovaný se důsledně zabýval všemi námitkami žalobce, odstranil veškeré vady řízení spočívající v nedostatku důvodů v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž zcela respektoval i právní názor vyjádřený v rozsudku městského soudu ze dne 4. 12. 2003. Žalobce nezpochybňuje neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru se zaměstnancem, ale stále odkazuje na to, že si vyžádal stanovisko právníka útvaru, přičemž vycházel z jeho informací a odborných podkladů. Takovéto stanovisko nebylo nikde zaznamenáno a proto žalovaný založil při novém rozhodování do důkazního materiálu písemné vyjádření právníka útvaru. Originál tohoto vyjádření poskytl žalovaný soudu a k jeho pozdější výzvě k zaslání tohoto důkazu mohla být poskytnuta již pouze kopie.

V kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 30. 5. 2008 stěžovatel uvedl obdobné skutečnosti.

Žalobce ve vyjádření k první kasační stížnosti uvedl zejména, že se stěžovatel nevypořádal s odpovědností žalobce za škodu tak, jak podrobně rozebírá městský soud v napadeném rozsudku. Ve vyjádření k druhé kasační stížnosti pak upřesnil, že stěžovatel v napadeném správním rozhodnutí se vůbec nevypořádal s otázkou zavinění a to v souvislosti s chybnou informací, kterou mu poskytl právní poradce vojenského útvaru Mgr. K. Š.

Nejvyšší správní soud přezkoumal oba rozsudky Městského soudu v Praze napadené kasační stížností v rozsahu stížních důvodů, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku ze dne 18. 10. 2007, městský soud poukázal na to, že ve správním řízení měly být nejprve postaveny najisto skutkové okolnosti, za kterých došlo ke zmíněnému porušení pracovní kázně, a provedené důkazy měly být řádně zhodnoceny. Teprve poté, kdy by bylo prokázáno, že žalobce věděl, resp. musel vědět, že okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné a přesto by se rozhodl k němu přistoupit, bylo by možné uvažovat o porušení povinnosti na straně žalobce. Takový závěr z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný pouze na straně 3 svého rozhodnutí zmiňuje, že stanovisko právního poradce bylo pro žalobce „pouze poradní“. Rovněž i závěr o tom, že žalobce i přes upozornění na možné problémy trval na okamžitém zrušení pracovního poměru, je závěrem nepřezkoumatelným, neboť žalovaný v rozhodnutí ani náznakem neuvádí, z kterého důkazu tento závěr dovozuje. Vyjádření právníka útvaru, datované až těsně před vydáním napadeného rozhodnutí (poznámka zdejšího soudu: vyjádření Mgr. K. Š. ze dne 23. 3. 2005) a předložené až na základě urgency soudu, nehodnotí žalobou napadené správní rozhodnutí např. v konfrontaci s listinnými materiály pocházejícími z doby, kdy se měl žalobce porušení povinnosti dopustit.

Z obdobných závěrů vycházel i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, byť se stručnějším odůvodněním.

V daném případě je mezi účastníky nesporné, že u Ing. Z. M. došlo k neplatnému okamžitému zrušení pracovního poměru pro porušení § 53 odst. 2 a § 59 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, a že u žalobce by mohla přicházet v úvahu obecná odpovědnost vojáka za škodu podle § 101 zákona č. 221/1999 Sb. Podmínkou této odpovědnosti je existence protiprávního jednání, škody, příčinné souvislosti mezi škodou a protiprávním jednáním a zavinění vojáka (které prokazuje nadřízený). Městskému soudu je nutno přisvědčit, že žalovaný se v napadených správních rozhodnutích nedostatečně vypořádal s otázkou zavinění (a - dle zdejšího soudu - případně i spoluodpovědností dalších osob). Především však žalovanému se nepodařilo

jednoznačně prokázat, že správní rozhodnutí se opírají o dostatečné důkazy založené ve správním spise. Konkrétně kopie vyjádření Mgr. K. Š. ze dne 23. 3. 2005 byla soudu zaslána až dodatečně s průvodním přípisem ze dne 20. 9. 2007. Ani z rozhodnutí žalovaného nelze jednoznačně dovodit, že by toto vyjádření bylo součástí správního spisu v době vydání právního aktu. K tvrzení stěžovatele o tom, že nelze vyloučit, že mu nebyl vrácen úplný správní spis, zdejší soud vyžádal předložení spisů týkajících se předchozích řízení u soudu, ale tato domněnka nebyla potvrzena. I pokud toto vyjádření v době vydání napadeného správního rozhodnutí bylo založeno ve spise, nevyplývá ze správního spisu, ani z žalobami napadených rozhodnutí, že by žalovaný před vydáním rozhodnutí žalobce vyrozuměl o tom, že řízení o odvolání bylo doplněno o toto vyjádření, a byla mu tak dána možnost se k podkladům správního rozhodnutí vyjádřit (viz ustanovení § 33 odst. 2 tehdy účinného zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, které je nutno aplikovat i na řízení u správního orgánu druhého stupně), tím spíše se zřetelem na odlišnou interpretaci doporučení, kterého se mělo dostat žalobci, tak jak je uváděno v tomto vyjádření a v tvrzení žalobce. Již samotná tato skutečnost byla postačujícím důvodem ke zrušení obou žalobami napadených rozhodnutí.

Z těchto důvodů nebyly kasační stížnosti shledány důvodnými.

Vzhledem k tomu, že i o druhé kasační stížnosti bylo rozhodnuto přednostně, neprodleně poté, co zdejší soud obdržel potřebné podkladové spisy, samostatně rozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku obsaženého v této stížnosti.

Neúspěšnému žalovanému nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti a to celkem za 4 úkony právní služby po 2100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a 4krát režijní paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu